

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **H. N. V.**, zastoupeného JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou, se sídlem Wenzigova 5, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 2. 2019, č. j. CPR-17135-2/ČJ-2018-930310-V241, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2019, č. j. 16 A 14/2019 – 36, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2019, č. j. 16 A 14/2019 – 36, **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností žalobce (dále „stěžovatel“) napadá rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2019, č. j. 16 A 14/2019 – 36, (dále „napadený rozsudek“), jímž městský soud zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 2. 2019, č. j. CPR-17135-2/ČJ-2018-930310-V241, (dále „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, ze dne 19. 4. 2018, č. j. KRPA-145131-22/ČJ-2018-000022, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo stěžovateli podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 2 roky. Důvodem rozhodnutí bylo zjištění, že žalobce od 16. 1. 2018 do 18. 4. 2018 pobýval na území České republiky bez platného víza nebo oprávnění k pobytu, a dále zjištění, že žalobce pobýval na území bez cestovního dokladu.

[2] Stěžovatel v rámci kasační stížnosti požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Stěžovatel se domnívá, že podmínky pro přiznání odkladného účinku splňuje, neboť se jedná o vyhoštění, které by se v případě nepřiznání odkladného účinku stalo vykonatelným, a on by byl nucen opustit území ČR. Stěžovatel odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které k právu na spravedlivý proces náleží i právo

vystupovat osobně a být v kontaktu se svým zástupcem a udělovat mu pokyny pro výkon zastoupení. V případě nepřiznání odkladného účinku by mu hrozila závažná újma spočívající v nemožnosti stýkat se se svojí družkou a dalšími rodinnými příslušníky, a v nemožnosti aktivně uplatňovat svá procesní práva.

[3] Žalovaná se k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyjádřila.

[4] Nejvyšší správní soud shledal, že stěžovatelův návrh je důvodný a **přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.**

[5] Podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), *„kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně.“* Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. *„soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.“*

[6] Možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] K první podmínce Nejvyšší správní soud uvádí, že v usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 - 25, dospěl k následujícímu právnímu závěru: *„Je-li přezkoumáváno rozhodnutí příslušných správních orgánů o správním vyhoštění, je újma, hrozící stěžovateli z jeho výkonu, zřejmá ze samotné povahy tohoto rozhodnutí. To platí přinejmenším, pokud jde o zajištění práva na spravedlivý proces a práva na respektování soukromého života. K tomu musí soud přihlídnout i tehdy, jestliže stěžovatel v žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (§ 107 odst. 1 s. ř. s.) netvrdí konkrétní skutkové okolnosti svého případu ani nenavrhuje důkazy k jejich prokázání.“* Dále v usnesení č. j. 5 As 73/2011 – 100 ze dne 18. 8. 2011 dospěl k závěru, že *„může být pro výkon stěžovatelova ústavního práva na spravedlivý proces nezbytné, aby stěžovatel mohl zůstat na území ČR do skončení řízení o jeho kasační stížnosti. Byť je stěžovatel v tomto řízení, jak požaduje soudní řád správní, zastoupen advokátem, nelze přehlédnout, že k právu na spravedlivý proces náleží i právo účastníka vystupovat v tomto řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu konkrétní pokyny pro výkon zastoupení atd.“*

[8] Stěžovatel uvedenou újmu tvrdil a Nejvyšší správní soud je toho názoru, že uvedená újma je nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Nelze totiž bez dalšího dovozovat, že by přiznání odkladného účinku v tomto případě mohlo jiným osobám jakoukoliv újmu způsobit. První podmínka je tak splněna.

[9] K druhé podmínce zdejší soud uvádí následující. Jak vyplývá z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 – 25, *„[p]okud jde o možný rozpor s důležitým veřejným zájmem, je opět nutné poměřit na jedné straně újmu hrozící stěžovateli v případě nepřiznání odkladného účinku, a na straně druhé důležité zájmy společnosti. Pro zamítnutí návrhu přitom nepostačuje pouze existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo zdát z doslovného výkladu § 73 odst. 2 s. ř. s. Toto ustanovení nutno vykládat ústavně*

pokračování

konformním způsobem, a proto je třeba za pomoci testu proporcionality vážit intenzitu brozícího zásahu do základního práva svědčícího žalobci s intenzitou narušení veřejného zájmu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008 - 131, č. 1698/2008 Sb. NSS).“ Nejvyšší správní soud neshledal, že by v daném případě bylo posečkání s výkonem rozhodnutí o správním vyhoštění v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel pobýval na území ČR od roku 2004 na základě povolení k trvalému pobytu. Toto povolení mu bylo zrušeno z důvodu, že byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Stěžovatel měl poté povinnost vycestovat z území České republiky, což neučinil, a rozhodnutím ze dne 30. 11. 2017 mu bylo uloženo správní vyhoštění. Stěžovatel nebyl v nyní posuzované věci (druhé rozhodnutí o vyhoštění ze dne 19. 4. 2018) vyhoštěn z důvodu nebezpečí ohrožení bezpečnosti státu, nýbrž z důvodu, že na území ČR pobýval bez platného víza nebo oprávnění k pobytu a dále bez cestovního dokladu. Za těchto skutkových okolností nelze v přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, tedy v setrvání na území České republiky po dobu řízení o kasační stížnosti, shledat ohrožení důležitého veřejného zájmu, ani žalovaná ohrožení důležitého veřejného zájmu netvrdila. Druhá podmínka je tudíž také naplněna. Nejvyšší správní soud tak konstatuje, že jsou splněny obě podmínky pro přiznání odkladného účinku.

[10] Nejvyšší správní soud připomíná, že k tomu, aby přiznání odkladného účinku v tomto případě mohlo naplnit jeho smysl, který spočívá v oddálení nepříznivých důsledků napadeného správního rozhodnutí ve vztahu ke stěžovateli, je třeba odkladný přiznat nejen ve vztahu k napadenému rozsudku, nýbrž také ve vztahu k napadenému rozhodnutí a k prvostupňovému rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2005, č. j. 2 Afs 77/2005 - 96), a proto tak Nejvyšší správní soud tímto usnesením činí.

[11] Závěrem Nejvyšší správní soud upozorňuje, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2019

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu